

ЗМІСТ

ПОДЯКИ	8
Розділ 1 САДІВНИК	11
Розділ 2 ПІД КУПКОЮ ЗЕМЛІ	16
Розділ 3 ВТЕЧА НА СВІТАНКУ	20
Розділ 4 ТАЄМНЕ ОЗЕРО	23
Розділ 5 ДІТИ В САДУ	30
Розділ 6 ХЛОПЧИК-ЗЛОДІЙ	36
Розділ 7 МАНДРІВНИКИ ТУНЕЛЕМ ЧАСУ	41
Розділ 8 ВИЛАЗКА ПІД МІСЯЧНИМ СЯЙВОМ.....	51

Розділ 9	
ТАНОК КРОТІВ	60
Розділ 10	
НА РОЗДОРІЖЖІ	67
Розділ 11	
ПОРЯТУНОК	74
Розділ 12	
ЗВИНУВАЧЕННЯ	80
Розділ 13	
НЕОЧІКУВАНЕ ЗАПРОШЕННЯ	86
Розділ 14	
ЗАБУТА ЗНАХІДКА	91
Розділ 15	
ЧАЮВАННЯ У МІСІС МУН	96
Розділ 16	
ПОВТОРНИЙ ВІЗИТ	102
Розділ 17	
МАСКИ СКИНУТО	108
Розділ 18	
КІНЕЦЬ ПОДОРОЖІ	118
ПРО АВТОРА	125

САДІВНИК

Обличчя Тома так пашіло вогнем, що, здавалося, ось-ось вибухне. Сонце опівдні нещадно пекло йому в спину, і крапельки поту, що вже давно громадилися у нього на лобі, свербіли та лоскотали. Однак він копав. Том знав: якщо він копатиме, то обов'язково натрапить на якийсь знак. О, якби це був шматочок м'якенького хутра! Чи бодай якийсь писк! Чи (і це було б найліпше!) пара маленьких оченят, що сліпо мружилися б від сонячного світла.

Том зупинився, щоб витерти липкий піт, і знову взявся за лопату, аж позаду вигулькнула якась тінь. На спині повиступали сироти, а серце шалено закалатало, коли, обернувшись, він побачив садівника Чарлі Гріна.

— От що, Томе Гоукен, я тобі вже не раз казав, що ці кротові нори завдають чимало клопоту, а ти вештаєшся та розкопуєш їх.

Том відчув, як запаленіли в нього щоки, і це було дивно, бо його тіло раптом скувало морозом.

Чарлі Грін мав зуб на нього відтоді, як вони переїхали сюди, в цьому Том не сумнівався. Чарлі завжди дивно дивився на нього.

Том хотів було щось сказати, але в горлі стало так сухо, як у Сахарі опівдні, й він не зміг вичавити із себе жодного звука. Том ніколи не вмів хвацько виплутуватися з неприємних ситуацій, проте завжди майстерно потрапляв у халепи.

Чарлі Грін скося дивився на нього, примруживши очі.

— Наступного разу я поскаржуся твоїй мамі! — пробурмотів він. — А зараз забирай своє лахміття та геть звідси!

Том незграбно підхопив свою торбину Скарбів. На його щастя, Чарлі Грін не помітив цибулин рослин, які Том викопав, і вони тепер лежали серед його земляних Скарбів — трьох гарних камінчиків, уламка зеленого скла і обшарпаної старої сумочки, яка, мабуть, колись належала ляльці. Камінці він залишить і покладе до коробочки з написом «Томові земляні Скарби», яку сховав за ґратками величезного каміна у спальні. Решту він викине.

На той час, коли Том відчинив маленьку хвіртку, що відділяла внутрішній дворик його батьків від головного громадського саду, Чарлі Грін вже засипав кротячі нори і важко крокував поляною

до свого сараю. Довкола було чимало купок землі, які кроти нарили раніше; цей тиждень виявився поганим для кротів у Західному Лондоні.

У Тома щоразу серце заходилося з радощів, коли він опинявся у своїй спальні на першому поверсі: після тієї крихітної кімнатки, яку вони винаймали на десятому поверсі у Гонконгу, вона сприймалася як диво. Стеля здіймалася так високо, що, здавалося, Том має власне небо; засклені половинчасті двері, котрі вели на залитий сонцем балкон, скидалися на хмарочоси, а вглибині розташувався опасистий камін. Та найбільше вражав краєвид з вікна. Том міг досхочу споглядати величезний сад, який розкинувся так далеко, куди сягало око. У саду, що був спільним для усіх навколишніх будинків, росли кущі рододендрона і крислаті дуби, гілля яких, здавалосьь, сягало хмар.

Том тицьнувся носом у скло дверей і зітхнув, все ще думаючи про Чарлі Гріна. Аж тут він побачив невеличкого песика, який вискочив з-за дерев і подріботів через галявину до будинків.

— Стелло, повірити не можу! — заволав Том так голосно, як лишень зміг. — Гаррі повернувся!

Стелла, яка лежала на ліжку в сусідній кімнаті й роздивлялася свій браслет дружби, не відгук-

нулася. Вона ввімкнула гучну музику й уявляла собі, як її друзі, що залишилися у Гонконгу і зараз, мабуть, сплять, думатимуть про неї. Стелла хрумтіла льодяником, вже п'ятим за цей день. Цукерка була зі смаком м'яти і викликала приємне поколювання у вухах. «Том вважає, що він у раю, — написала вона своїй найліпшій подрузі Ганні у фейсбуку. — Однак тут страшенно нудно: навкруги лише кроти та хлопчиська!»

Стелла й бровою не поворухнула. Том теж не ворухився: він перехилився через перила балкона, щоб подивитися, чи вийде стара місіс Мун до хвірточки, щоб зустріти свого зниклого песика. Та її там не було. І це не дивно: вона мала б бути екстрасенсом, щоб знати, коли її Гаррі надумає повернутися додому. Та який з неї екстрасенс, адже усі мешканці навколишніх будинків знали, що місіс Мун несповна розуму. Оголошення «Зник собака» вона почепила скрізь, де лишень могла, сусідів же діймала до живих печінок своїми дзвінками щодо Гаррі. Це відбувалося щоразу, коли він на кілька днів кудись зникав.

Саме про песика і думав Том, коли копирсався в саду. Загадкові зникнення малого тер'єра були частиною життя саду, як і пихкання Чарлі Гріна, кротячі нори і, звісно ж, дивацтва старої місіс

Мун. Думки про Чарлі Гріна швидко полишили голову Тома, втім, в ній оселилися думки про цуцика. Чому той так часто зникає? Куди він бігає? Тож Том вирішив будь-що розгадати таємницю песика Гаррі вже до кінця літа.